

Sygn. akt II W 1075/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Rejonowego Adam Prochaczek

Protokolant: sekretarka Katarzyna Kryczka

po rozpoznaniu sprawy:

M. K.,

syna T. i H. z domu Z.,

urodzonego (...) w Z.,

obwinionego o to, że:

w dniu 28 lipca 2014 r. o godz. 16.25, będąc współwłaścicielem pojazdu marki F. o nr rej. (...), podczas przesłuchania w charakterze świadka w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) (...) w R., nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu w dniu 30 sierpnia 2013 r. o godz. 7.22 powierzył do używania ww. pojazd na Drogowej Trasie Średnicowej w R. Ś.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

1. uznaje obwinionego M. K. za winnego tego, że 28 lipca 2014 r., w R., wbrew obowiązkowi, jako współwłaściciel pojazdu, nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej, komu powierzył samochód marki F. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 30 sierpnia 2013 r. o godz. 7:22 na Drogowej Trasie Średnicowej w R., tj. wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i za to na mocy art. 96 § 1 i 3 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. skazuje go na karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych;

2. na mocy art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 1075/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

30 sierpnia 2013 r., około godz. 7:20, P. M., będący funkcjonariuszem Straży Miejskiej, prowadząc przy użyciu fotoradaru kontrolę drogową na Drogowej Trasie Średnicowej w R. ujawnił popełnienie przez kierującego pojazdem marki F. o nr rej. (...) wykroczenia polegającego na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości o 62 km/h.

Zdjęcie z fotoradaru nie pozwala na ustalenie tożsamości kierującego.

(dowód: zeznania świadka P. M. k. 18-19, dokumentacja fotograficzna k. 5)

Właścicielami pojazdu są małżonkowie A. K. i M. K..

(dowód: informacja z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców k. 8, wyjaśnienia obwinionego M. K. k. 124)

28 lipca 2014 r. M. K. stawiał się na wezwanie w siedzibie Straży Miejskiej, gdzie funkcjonariusz zażądał od niego wskazania komu powierzył pojazd do kierowania w dniu, kiedy doszło do popełnienia wykroczenia. M. K. uchylił się od odpowiedzi.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego M. K. k. 124, protokół przesłuchania świadka k. 76)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdził, że jest razem z żoną właścicielem samochodu marki F.. Nie kwestionował, że 28 lipca 2014 r. Straż Miejska domagała się od niego wskazania osoby, której przekazał pojazd w dacie wykroczenia. Wyjaśnił, że nie wskazał funkcjonariuszowi, że przekazał pojazd innej osobie, bo takiej wiedzy nie posiadał. Odmówił odpowiedzi na pytanie, czy wskazywał funkcjonariuszowi, że nikomu nie powierzył pojazdu (k. 124).

W świetle wyjaśnień obwinionego stan faktyczny był bezsporny, zaś rozstrzygnięcia wymagało, czy obwiniony wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia. Obwinionemu zarzucono, że w dniu 28 lipca 2014 r. o godz. 16.25, będąc współwłaścicielem pojazdu marki F. o nr rej. (...), podczas przesłuchania w charakterze świadka w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) (...) w R., nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu w dniu 30 sierpnia 2013 r. o godz. 7.22 powierzył do używania ww. pojazd na Drogowej Trasie Średnicowej w R., tj. popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Przepis art. 96 § 3 k.w. przewiduje odpowiedzialność za wykroczenie osoby, która wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Obowiązek wskazania osoby, której pojazd powierzono, nakłada na właściciela i posiadacza pojazdu art. 78 ust. 4 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony, co sam przyznał, jest właścicielem pojazdu przy użyciu którego doszło do popełnienia wykroczenia w dniu 30 sierpnia 2013 r. polegającego na naruszeniu dopuszczalnej prędkości, co zarejestrowało urządzenie rejestrujące, a zatem Straż Miejska była uprawniona żądać od niego podania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w czasie, gdy miało dojść do popełnienia wykroczenia, zaś obwiniony, jako właściciel pojazdu, winien był obowiązek ten spełnić.

Obwiniony jednak nie wykonał ciężącego na nim obowiązku, albowiem nie wskazał osoby, której powierzył pojazd, jak również nie oświadczył, aby nikomu pojazdu nie powierzył.

Argumenty, które, w ocenie obwinionego zwalniały go z tego obowiązku, nie przekonują.

Odnosząc się do wysuwanych przez obwinionego wątpliwości co do jego statusu w chwili, gdy Straż Miejska wystosowała do niego żądanie, stwierdzić należy, iż nie miał statusu osoby podejrzewanej o popełnienie wykroczenia, ani tym bardziej obwinionego.

Trudno traktować go jako osobę podejrzewaną o popełnienie wykroczenia, skoro Straż Miejska nie dysponowała żadnymi danymi co do sprawcy czynu i właśnie dlatego zwróciła się z żądaniem do niego jako właściciela pojazdu.

Zgodnie z art. 20 § 1 k.p.w. obwinionym jest osoba, przeciwko której wniesiono wniosek o ukaranie w sprawie o wykroczenie. Bezspornym jest, że do dnia 28 lipca 2014 r. M. K. nie zarzucono, że to on dopuścił się wykroczenia w dniu 30 sierpnia 2013 r. Zarzutu popełnienia wykroczenia w dniu 30 sierpnia 2013 r. nie postawiono innej osobie i odstąpiono od kierowania wniosku o ukaranie z uwagi na nieustalenie sprawcy wykroczenia (k. 85).

M. K. był natomiast właścicielem pojazdu, i właśnie mając taki status, mógł być podmiotem żądania wysuniętego przez Straż Miejską.

Nie przekonuje również argumentacja obwinionego, jakoby z obowiązku wskazania zwalniał go przepis art. 183 § 1 k.p.k.

Po pierwsze, obwiniony nie wskazał żadnej osoby, a w konsekwencji do dziś nikomu nie zarzucono popełnienia wykroczenia z 30 sierpnia 2013 r. i nikt nie uzyskał statusu obwinionego. W sytuacji nie wskazania żadnej osoby nie można przecież wykluczyć, że pojazd powierzono osobie, która nie jest wcale osobą najbliższą dla M. K.. Wyklucza to odmowę spełnienia żądania z powołaniem na art. 183 § 1 k.p.k.

Po wtóre, uprawnienie świadka, na które powołuje się obwiniony, tj. gwarantowane normą art. 183 § 1 k.p.k., ma za zadanie chronić świadka w sytuacji, gdy jego zeznania mogą narazić jego bądź osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a przecież w realiach niniejszej sprawy wskazanie osoby mogłoby ewentualnie prowadzić jedynie do odpowiedzialności za wykroczenie.

Co szczególnie istotne, nawet gdyby obwiniony, składając w dniu 28 lipca 2014 r. zeznania jako świadek, spełnił żądanie organu podając przykładowo, że nikomu pojazd nie powierzył, to jego wypowiedź nie mogłaby być użyta jako dowód przeciw niemu w ewentualnym postępowaniu przeciwko jego osobie, albowiem wyklucza to norma art. 74 § 1 k.p.w.

Opierając się na powołanym wyżej materiale dowodowym sąd uznał za udowodnione, że 28 lipca 2014 r., w R., M. K. wbrew obowiązkowi, jako współwłaściciel pojazdu, nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej, komu powierzył samochód marki F. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 30 sierpnia 2013 r. o godz. 7:22 na Drogowej Trasie Średnicowej w R., czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony jest winny. Można mu bowiem zarzucić, że w czasie swego karalnego i bezprawnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej, mimo, że możliwość taka istniała. Wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości czynów przesądza o jego karygodności. Wina obwinionego jest pełna, albowiem nie zachodzą żadne okoliczności umniejszające winę. Obwiniony jest dorosły i w pełni poczytalny.

Kształtując wymiar kary grzywny sąd miał na względzie fakt, że obwiniony posiada stabilną sytuację finansową, deklarując dochody na poziomie 4 tysięcy złotych (k. 124).

Obwiniony nie figuruje w Ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 111).

Przyjąć należy, że kara grzywny w kwocie 500 zł, będzie dla obwinionego karą odczuwalną, co powinno zapobiec podobnym zachowaniom w przyszłości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu jest konsekwencją skazania. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 50 zł tytułem opłaty i 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.